

Ontroerend mooi

De Jouterie noemden wij de tot speelruimte verbouwde schuur. 's-Morgens was het door zijn ligging de ideale plek om een boek te lezen en dat deed ik dan ook vaak. Op die bewuste dag werd ik uit mijn boek opgeschrikt door een Roodborstje dat op mijn arm ging zitten. Hij maakte zelfs geen aanstalten om weg te vliegen, toen ik enigszins bewoog om een camera te pakken, die op de tafel naast me lag. Een aandoenlijk plaatje dat ik nog regelmatig terugkijk.

Een toenmalige vriend, die toevallig ook een fanatiek vogelaar was, inclusief dure camera met telelens, schuiltentje én eindeloos geduld, legde me uit dat Roodborstjes dat wel vaker deden. In het gesprek dat volgde ging zijn vogelhart open en vertelde hij, vooral naar aanleiding van mijn ervaring met de Roodborst, enthousiast over de Blauwborst. Nog nooit had ik van een vogel gehoord, die zo heette. Toen hij foto's liet zien viel ik er echter meteen voor:

Deze rubriek doet verslag van bijzondere ontmoetingen tussen vogelaars en vogels. Vrijwel iedereen heeft unieke ervaringen tijdens het vogels kijken. Die willen we op deze plek graag lezen. Graaf in uw geheugen en omschrijf in eigen bewoordingen uw speciale belevenis (maximaal 300 woorden). In deze aflevering deelt Leo Clijsen zijn gevoelens voor de Blauwborst.

BLAUWBORST
Foto: Leo Clijsen

prachtig en zo aandoenlijk. Zijn verhaal, ook over andere vogels, werkte aanstekelijk maar wakkerde geen vlammetje aan en hij bleef de soms zonderlinge vogelaar, die uren in een tentje in onze tuin kon staan, waarvan ik dan eigenlijk niets begreep.

Enkele jaren later verhuisden we terug naar Nederland en kwamen in deze regio terecht. Onze levenslange liefde voor de natuur én de uitbundige aanwezigheid daarvan in onze directe leef-

omgeving brachten me op het idee om eens beter op vogels te letten. Sterker nog ik wilde een lijstje gaan bijhouden van alles wat ik zou zien. Voor de leut besloot ik echter dat een vogel pas op mijn lijstje mocht staan als ik er een foto van had. Een geweldig besluit, zo is gebleken, want al doende ben ik me langzamerhand meer en meer in ze gaan verdiepen en ontstond een nieuwe hobby.

Op een mooie zondagmiddag bezochten we voor de eerste keer het Kennemermeer in IJmuiden. Via een vreemd paadje, onder lage struiken en bomen én onze voeten in veel natte grond, kwamen we uit op een kleine open plek. Overal klonk vogelgekwetter en regelmatig zagen we vogels van de ene verborgen plek in het struikgewas oversteken naar een andere. Rustig en zoekend verder lopend werden we plots bijna aangevlogen door een klein vogeltje dat op twee meter voor ons op een tak ging zitten. Mijn adem stokte, want de blauwe borst was zo overduidelijk, dit kon niet anders: een Blauwborst. Uiteraard heb ik foto's gemaakt en dat liet de goeierd ook rustig toe. Sterker nog, ik had het gevoel dat hij zat te poseren. Keek hij me nu aan? Geniet ervan, zo leek hij te zeggen. Blijkbaar zagen wij er niet uit als een bedreiging, zo wil ik nog steeds graag geloven.

Telkens weer is het een uitdaging om vogels te ontdekken en er een leuke foto van te maken. Daarvoor moeten ze wel eventjes stilzitten, dichtbij dan wel verder af. Regelmatig baal ik als een ontdekte vogel in het struikgewas is verdwenen en ik nog druk doende ben mijn camera te pakken. De Blauwborst had me geleerd dat het soms ook anders kan met als resultaat een beeld van een ontroerend mooi moment samen.

■ *Leo Clijsen*